

שקי-קקי

פרויקט הדגל של **כי אכפת לי – ישראל, שקי-קקי**, כבר הפך למושג מוכר בבתים רבים ברחבי הארץ. המתקנים הצהובים והעליזים שלנו, עם הלוגו המיוחד, לא רק הפחיתו את כמות הפסולת הכלבית על מדרכות ארצנו – אלא אף שינו את גישת התושבים כלפי מה שנחשב פעם לבעיה בלתי פתירה.

המתקנים הצהובים המוכרים של שקי-קקי נמצאים בכל פינות הארץ – 91 יישובים, ועוד היד נטויה. אבל החזון שלנו התחיל עם אישה אחת: ג'ון סטון, מייסדת הארגון 'כי אכפת לי – ישראל'.

כשג'ון עלתה ארצה מניו-יורק ב-1998, היא נתקלה בניגודים הבוטים שאפיינו את תל-אביב: חיים תוססים, אדריכלות מודרנית וגני נוי לתפארת, שיופיים הוכתם בגרפיטי, בערימות של פסולת וגרוע מכול – בגללי כלבים על כל צעד ושעל. הזדות לניסיון הרב שצברה בעבודתה בניו-יורק בתוכניות לשיפור פני העיר, ארגנה ג'ון ב-2001 תריסר משכניה לאגודת רחוב ברנר, במטרה לנקות את אזור מגוריהם.

ב-2002 נרשמה האגודה כארגון ללא כוונת רווח תחת שמה החדש – **אנו יכולים לעשות זאת אחרת**. השקנו תוכנית הרצה, שבמסגרתה נתרמו והותקנו 15 מתקני "שקי-קקי" צהובים ובולטים לעין על פני מדרכות תל-אביב. כל מתקן עוטר בלוגו חדש, שהיה משעשע ומחייב כאחד. בתוכם הונחו שקיות איסוף מחומרים ממוחזרים, כדי להקל על בעלי הכלבים לנקות את גללי כלביהם. גם על השקיות הוטבע הלוגו הבולט שלנו, והן נשלפו מהמתקן באופן מתוחכם שאפשר לקחת רק שקית אחת כל פעם.

השקיות שלנו הפכו ללהיט בן-רגע, העלו חיוך על פני התושבים והשימוש בהן נעשה טרנדי. הארגון הצליח להתאים את המסר שלו לתודעת הציבור הישראלי.

בשנותיו הראשונות, **אנו יכולים לעשות זאת אחרת** היה מפעל של אישה אחת. ג'ון מימנה בעצמה את פעולות הארגון וטיפלה בכל תחומי השיווק, הגישה לקהילה ועבודות המשרד. ב-2005 קיבל הארגון מענק נדיב מטעם קרן אריסון, שאפשר לג'ון לשכור צוות עובדים, להגדיל את המלאי ולהתרחב מחוץ לתל-אביב. באותה שנה שינתה את שם הארגון ל-**כי אכפת לי – ישראל**, כדי לשקף טוב יותר את המסרים המרכזיים בדבר מודעות סביבתית ונדיבות חברתית. עד מהרה זכה הארגון לכיסוי תקשורתי חיובי, ו"שקי-קקי" הפך למושג מוכר בבתי רבים ברחבי הארץ. בעבר גילינו כי חלוקת השקיות בגליל גרמה לחלק מהאנשים לקחת יותר שקיות מהכמות הנחוצה להם. שקיות מיותרות הושלכו לעתים באזור המתקנים, ויצרו בעיה חדשה של פסולת סביבתית. מתקנים חדישים יותר פתרו את הבעיה.

כל דגם חדש של מתקני "שקי-קקי" היווה שיפור לעומת הדגם שקדם לו, במטרה להפחית את בזבז השקיות ולחזק את עמידות המתקן בפני ונדליזם. ארגון **כי אכפת לי – ישראל** חילק יותר מ-5 מיליון שקיות ב-2010, והוא ממשיך להתפרש ברחבי המדינה – בערים, בקיבוצים ובמושבים. הארגון נערך בהתרגשות לקראת המעבר לחלוקת שקיות מתכלות בעלות נמוכה באתרים השונים, בהמשך שנת 2011.

קירק וויסלר, סופר ויועץ ארגוני, מיטיב לתאר את התוכנית של "שקי קקי":

"הפרויקט של שקי-קקי בישראל הוא יוזמת הניקיון הכי שאפתנית, מקיפה ומשפיעה שנתקלתי בה אי פעם. הם לא מתכוונים לנקות רק כמה קילומטרים של כביש מהיר, פארק עירוני או אפילו עיר. המשימה שלהם היא לנקות את כל המדינה! והם עושים זאת!

בניגוד לקהילות כה רבות שמחוקקות חוקים נגד השלכת פסולת, במטרה לכפות דרכי התנהגות בחוק – הפילוסופיה של 'אנחנו יכולים לעשות זאת אחרת' מחנכת במקום לכפות, מעניקה השראה במקום לדרוש. אני מאושר מהעובדה שהם משתמשים בספרי 'זהירות, יש פה קקי!' כחלק מהמרכיב החינוכי-אסטרטגי שלהם.

דמיינו לעצמכם מדינה שלמה של אוספי קקי – וואו!"

